

Cuprins

<i>Elegiile unui pamfletar</i> (Sorin Antohi)	5
Cuvânt înainte	15

Capitolul I

Cine este și ce vrea de la noi „sistemul ticăloșit”?

„...patrie-mumă, putoare nemiloasă...” (I)	19
Cine este și ce vrea de la noi „sistemul ticăloșit”?	20
Președintele Xerox Ponta către Premierul Anton Călin Moliceanu	22
Birul pe libertate și salamul de soia	24
Adevăruri de futilitate publică sau arta futilității la români	26
Galben ca lămâia	29
Pocnind din bici pe lângă voi	31
Maldives & maladives	33
Vocea cocorului vs Zboară cocorii	35
Umbra Elenei Eco la Mănăstirea Umberto Coldea	37
Beckett, Udrea și Ionesco	38

Capitolul II

Statul de drept preferențial

Un stat de drept care cade drept în cur	43
Obiectul zburător cel mai neidentificat (încă): Dacia Felics	45
Schimb judecător cu ieșire la Marea Neagră pentru procuror cu intrare la Vârful Omu	47

Guvernul Pandişpan şi Codul Venal.....	49
S-a zis şi cu „Neprihănirea Voastră“.....	53
Dna Victoria Nuland, Barbra Streisand, Paris Hilton şi Miley Cyrus. Sau despre statul de drept, statul de dreptiş şi statul pe şest.....	55
Dacă tăceai, nevăzut rămâneai.....	62
Viagra şi sistemul imuno-parlamentar românesc.....	64
Veselă puşcărie, domnilor!.....	66

Capitolul III

Corupţia sporeşte producţia

Creşterea şi descreşterea doamnei Calistru.....	73
Coriolan Decuseară.....	75
Pe DIICOT o doare în Epicure.....	77
Elena Udrea şi realismul magic.....	78
AIDS şi SIDA.....	79
Dependenţa de Vântu.....	82
Adrian Severin – umbra fără om.....	84
Daţi un ţechin pentru Severin.....	85
Sugestie: cum poate fi rezolvat cazul cu macazul.....	88
Un plagiat marca Elena Udrea – <i>Povestea cu cocoşul roşu</i>	90
FELIX – gândire cu executare. Condamnat de răs comun.....	93
Vocile raţiunii – stenograme din Buzoteca de Aur a tranziţiei.....	97

Capitolul IV

Coabitarea – o ceaşcă cu mânerul pe dinăuntru

România ca părere.....	101
Cana coabitării.....	104
Unicameral, uninominal; unii şi alţii.....	106
Viii cu viii, morţii cu morţii mă-tii!	
Despre creştinismul politic românesc.....	108
Jocul la ofşaid.....	116

Un pretext numit România	119
Ceaușescu, Jebeleanu, Ponta și Regele David	121
Națiunea de cenzură	123
William Safire, Victor Ponta și mapa lui Polichinelle	124

Capitolul V

Trecutul ca operă deschisă

Trecutul ca operă deschisă	129
De vină este țărișoara meaaa!	130
Preoți fără niciun fel de Dumnezeu: recviem pentru un raptigiu	136
Mama tuturor stenogramelor	140

Capitolul VI

Miciurinism ideologic

Absolut de centru	147
Zedonk și cocoșul cu trei creste	148
Stânga, Dreapta, sistemul mixt – amintiri din Antichitate	150
Miciurinism ideologic	152
Burghezica	156
Fundătura	157
Ușa, clanța și <i>Codul lui Hammurabi</i>	159
Cu inima pe dreapta	163
Între DNA și DNA	163
Blaga și Antonescu vor să fuzioneze	167
O contradicție în termeni: reformismul de partid	171

Capitolul VII

Lovitura de stat (deoparte); care parte?

Lovitura de stat (deoparte); care parte?	177
„Pe ce te bazezi?”	180
Patria, sufletele și, mai ales, războiul	187

Despre logică sau câți ani mai durează ziua de 29 iulie 2012	191
O nouă lovitură de stat: soarele nu mai răsare de la Apus!	195
Udrea vs Ponta	199
Roata Bhaskara și roata Bănescu	200
Democrație și democrați	204

Capitolul VIII

De la statul-turmă la statul-haită

Om contra om: de la statul-turmă la statul-haită	209
Complicitatea noastră cea de toate zilele	213
Darius al lui Istaspe vs „Darius” al lui „Secu”	220
Nicolae Pleșiță și „imperativele categorice” în filozofia morală a lui Immanuel Kant (fragmente dintr-o prea lungă și inutilă polemică)	224
Excepționalismul românesc – azi, comunismul e cool	230

Capitolul IX

Soția lui Godot: lustrația

Lustrează-mă doar pentru tine... ..	237
Lustrația cu șpil de Dalmația	239
Scrisoare deschisă adresată dlui Teodor Mărieș	241
Lustrația și decorația	243
Mâna care le „lustrează” pe toate	244
Prestidigații	247

Capitolul X

Alegeri. Totul pentru țară: alege-s-ar praful!

Spre binele țării și de dragul familiei	251
Agentul „Celibidache”	251
Godot, desecretizatorul național și vulnerabilitățile statului numit, pe nedrept, de drept	257

Fripturistul Ponta și pointilismul prezidențial	260
Potera electorală	263
„Doamnă, mă tem că miroșiți a mort”	265
Un candidat cu imunitate mai robustă la febra sângelui – Klaus Iohannis	266

Capitolul XI

„Acum, în fine, lucrul acesta distins: moartea...”	
„Acum, în fine, lucrul acesta distins: moartea...”	271
Astăzi, 5 noiembrie 2010...	275
„...și fără nicio apă în apropiere”	281
Căpitanul Ahab	283
„Câteva episoade neromantate din viața bunicului meu”	285
Oana	287
Înțeleptul furios	290
Vasile Paraschiv și călușii-de-mare	294
În loc de postfață	299

Dorin TUDORAN

**România
ca părere**

„Patrie-mumă, putoare nemiloasă“

Prefață de Sorin Antohi

Ilustrații de DION

POLIROM
2015

România ca părere

România nu e sigură ce fel de republică este – prezidențială, semi-prezidențială, bananieră? În schimb, toată lumea are o părere despre acest subiect.

România nu e sigură care sunt prerogativele președintelui și cele ale premierului. În schimb, toată lumea are o părere despre acest subiect.

România nu e sigură ce fel de Constituție are, în schimb toată lumea are o părere despre acest subiect.

România nu e sigură ce fel de democrație are – directă, reprezentativă, hibridă sau originală? În schimb, toată lumea are o părere despre acest subiect.

Din România, președinția trimite la Bruxelles, *via* MAE, lista celor care-l vor însoți pe șeful statului. În schimb, guvernul și susținătorii lui sunt de părere că dl Traian Băsescu nu va reprezenta pe nimeni acolo, fiindcă este răul cel mai mare al României.

Din România, guvernul trimite lista celor care-l vor însoți pe premier la Bruxelles. În schimb, președinția și susținătorii ei sunt de părere că dl Victor Ponta nu mai poate reprezenta România nicăieri, fiindcă este un plagiator.

În România există părerea că, ajunși la Bruxelles, președintele și cei care-l însoțesc vor declara despre premier și cei care-l însoțesc că sunt o bandă de manglicitori, iar premierul și cei care-l însoțesc vor declara despre președinte și cei care-l însoțesc că sunt un grup de călători fără niciun mandat să se afle acolo.

Există și părerea că pentru această prestație a celor două grupuri (care sunt, de fapt, unul și același, doar că

președintele nu-l vede pe premier în delegație, iar premierul nu-l vede pe președinte în delegație!?! reprezentând România, Europa va acorda României medalia *Cel mai Civilizat Trib din Europa*.

În România, o doamnă – care ar fi abandonat doctoratul fiindcă era prea muncită de turism, dezvoltări și absorbire de fonduri – și-ar fi exprimat părerea că plagiatul dlui Ponta se vede până și din elicopter.

Alte doamne și niște domni sunt de părerea că flota României nu mai poate fi văzută din elicopter nici cu un telescop.

Există și părerea că flota a fost înghițită de Triunghiul Bermudeilor, dar că va veni și vremea dezvăluirii misterele legate de cocoș(ei) de aur și accesorii Vuitton și Hermès.

O altă părere este aceea că, la fel ca Triunghiul Bermudeilor, România înghite tot.

În România, robespierrri prezidențiali și pro prezidențiali își ascut în timpul nopții bricegele năclăite de sânge pentru a le arăta în timpul zilei drept ghilotine moral-academicice.

În România, robespierrri guvernamentali și pro guvernamentali își ascut în timpul zilei bricegele năclăite de sânge pentru a le arăta robespierrrilor prezidențiali ghilotina de care pot fi decapitați în timpul nopții.

Există și părerea că toți acești robespierrri sunt doar niște gioarse năclăite de ură și obsedate de interese strict personale.

În România, este azvârlită acuzația că un civil a fost avansat la gradul de colonel, chiar dacă nu și-a făcut stagiul militar.

În România, apare acuzația că alt civil a fost avansat chiar la gradul de general. Numai că nu se înțelege clar despre ce armă este vorba – infanterie, artilerie, aviație?

Există și părerea că armele în care sunt avansați în grade militare anumiți civili sunt, de fapt, serviciile – cele secrete și cele aduse celor cu puterea avansărilor.

Civili deconspirați că ar fi beneficiat de asemenea avansări ilegale sunt de părere că nu au fost niciodată avansați în grade militare și că totul este o scornire cu mustați moguliste.

În România, există părerea că un mogul cu hotărâre definitivă a unei curți de justiție că a fost informator al Securității și a contribuit, astfel, la acțiuni de poliție politică este printre cei care decid astăzi cine și de ce poate ocupa ori nu o funcție publică.

Există și părerea că așa ceva dă măsura lipsei de măsură a unei țări care a condamnat crimele comunismului, dar îi lasă pe unii să prospere de pe urma ajutorului dat celor ce au săvârșit asemenea crime.

În România, pentru investirea unui ministru, președintele îi cere celui propus să dea o declarație semnată că lucrarea sa de doctorat nu este un plagiat.

Există și părerea că, dacă așa devin lucrurile, atunci, înainte de a-și fi început primul mandat prezidențial, și dl Traian Băsescu ar fi trebuit să dea o declarație de mână că nu a volatilizat flota și că, înaintea de a-și începe cel de-al doilea mandat prezidențial, ar fi trebuit să dea o altă declarație de mână că nu și-a făcut nicio iapă senator.

În România, diplomați străini care, pe de-o parte, cer consolidarea statului de drept românesc, pe de altă parte, cer prelungirea mandatelor unor agreeți funcționari români, chiar dacă asemenea prelungiri de mandat sunt ușurel ilegale.

Din România, sunt trimiși în străinătate, ca diplomați, comici răsuflați, degustători de vinuri, fufe și fufoi împătimiți de jacuzzi.

Există părerea că asemenea numiri sunt motivate strict politic. Când România retrace asemenea diplomați, există și părerea că asistăm la hotărâri motivate strict politic.

În România, totul se face spre binele țării. Întrebarea rămâne: *Atunci de ce țării îi merge așa de prost și celor care-i fac rău le merge așa de bine?*

Există părerea că tristul paradox se explică prin faptul că binele făcut de unii României este mai rău decât cel mai mare rău făcut țării de alții.

Există și altă părere – că toți cei care fac rău României sunt la fel de buni.

Nu lipsește nici părerea că România nu mai produce, de o bună bucată de vreme, nimic, în afară de păreri.

România este azi o părere. Spun asta cu mare părere de rău. Și adaug că nu văd niciun motiv să amendez două păreri pe care le-am exprimat cu ani în urmă, chiar dacă sunt acuzat de lipsă de patriotism.

Prima – „Mi-e teamă că, în decembrie 1989, românii au ieșit din casă revoltați, au ajuns în stradă revoluționari și au intrat în istorie fraieri”.

A doua – „În România se întâmplă mereu lucruri foarte interesante, pentru că nu se întâmplă niciodată ce trebuie”.

Dumneavoastră ce părere aveți?

Cum poate ieși România din stadiul de părere pentru a intra în stare de funcționare? Cum poate schimba România actuala formă de guvernământ – harța, măcelurile și provocările zilnice – într-o formă de guvernământ mai puțin irațională?

(*Certocrația*, 22 iunie 2012)

Cana coabitării

Cei aflați în conflict și privind obsesiv la pagina de calendar pe care scrie *29 iulie 2012* trăiesc o viață dusă la paroxism în care pentru ei valorile fundamentale sunt două: „Ori îi luăm gâtul, ori ne ia gâtul”. Ce va face Parlamentul după decapitarea dlui Traian Băsescu este neclar. Neclar este și ce foloase ar putea trage dl Traian Băsescu trezindu-se învingător și cu un Parlament decapitat.

E greu de ghicit câte dintre capetele care s-au gândit la orice, doar la asemenea scenarii nu, vor cădea. Deși neatinse încă de ghilotina lui 29 iulie, unele dintre aceste capete sunt deja în cădere și câteva dintre ele se aud șoptind: „Dați-mi o cană cu coabitare, dacă nu vă supărați... Totuși, coabitarea e mișto”.

Cine să nu se supere?

Cei care-au golit de speranță toate fântânile? Cei peste ale căror vieți se joacă acest sinistru: „Decât să plângă mama, mai bine să plângă mă-ta!”? Cine să ofere cana coabitării? Cei care au otrăvit coabitarea? Milioanelor de oameni cărora clasa politică le-a cerut să-și scoată din cap ideea de coabitare, cine le dă o asemenea cană?

Că s-a distrus șansa de coabitare între domnii Ponta și Băsescu ar fi irelevant, dacă în acest măcel nu ar fi fost distrusă șansa a milioane de Ionescu de a coabita cu milioane de Popescu; a milioane de Iorgulescu de a coabita cu milioane de Georgescu ș.a.m.d. Lor – ioneștilor, popeștilor, georgeștilor, iorguleștilor – cine le dă cana salvatoare a coabitării?

De la domnii Ponta și Băsescu nu se aștepta nimeni să se iubească, să se căsătorească, să facă o droaie de copii și să trăiască fericiți o mie de ani. De la domnii Ponta și Băsescu se aștepta să nu divorțeze România de România sub ochii notarilor națiunii – Crin Antonescu, Elena Udrea, Dan Voiculescu și Vasile Blaga.

Înainte de a oferi cana coabitării capetelor care, deși nedoborâte încă de ghilotina lui 29 iulie, sunt deja în cădere, domnii Ionescu, Popescu, Iorgulescu și Georgescu ar trebui să se întrebe dacă a fost cu adevărat ceva, cândva, în capetele acelor capete, în afara imensei dorințe de a-și umili adversarii.

Să-ți treacă prin cap că, suspendat fiind până la 29 iulie, președintele țării nu mai e nimic, nu mai reprezintă nimic, nu mai are dreptul la telefoane securizate de STS, spune cât de gol este capul celor dorind o decapitare și uită că sunt ei înșiși urmăriți de una.

Cum nu există nicio cană atât de mare în care fiecare cetăţean al României să afle stropul de coabitare la care are dreptul şi stropul de coabitare pe care-l datorează, s-ar putea ca, la un alt referendum, nici cvorumul, nici numărul voturilor să nu mai constituie o problemă. La vot se vor prezenta singurii doi locuitori ai acelei României viitoare: suspendatul şi următorul suspendat.

Pe masa unde se vor afla cele două buletine de vot va trona, în sfârşit, cana coabitării. Model Mihai Stănescu – cu coada înăuntru.

(Certocraţia, 20 iulie 2012)

Unicameral, uninominal; unii şi alţii

Când a fost lansată ideea parlamentului unicameral, am spus de ce nu mi se pare strălucită. Socoteala de acasă (mai puţini neaveniţi, calitate sporită a muncii) nu se potriveşte, nici în acest caz, cu socoteala din târg – mai puţini neaveniţi nu înseamnă, în mod automat, o creştere substanţială a calităţii muncii parlamentare, dacă marea majoritate a parlamentarilor o reprezintă tot neaveniţii.

Nici ideea că uninominalul va conduce, automat, la „maturizarea electoratului” nu mi se pare prea inspirată. Aşa cum atomizarea artificială a eşichierului politic în primii ani postdecembrişti nu a însemnat, neapărat, dovada unei democraţii solide, nici raţionamentul că, mulţumită uninominalului, practic, s-ar putea ajunge doar la două partide politice prezente permanent în parlament nu mi se pare o performanţă de gândire politică.

Uninominalul nu va rezolva nici măcar jenanta problemă a traseismului politic. Că există două, nouă sau douăzeci de partide, traseistul îşi urmează... traseul. Traseismul este o vocaţie, nu o simplă îndeletnicire. Este şi o ofertă care răspunde cererii pieţei.